

24 Μαρτίου, 1993

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΑΜΥΝΑΣ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 1093/90, 1123/90 και 47/91)

-
- Νομοθεσία — Δευτερογενής νομοθεσία — Οφείλει να βρίσκεται εντός των πλαισίων του εξουσιοδοτούντος νόμου — Νομικές αρχές από τη νομολογία ως προς ισχυρισμό *ultra vires* — Πρακτική και η κριθείσα περίπτωση μη θεμελίωσης υπέρβασης εξουσιοδοτήσεως στους Κανονισμούς περί Αξιωματικών του Στρατού της Δημοκρατίας (Κ.Δ.Π. 90/96). 5
- Συνεντεύξεις — Δεν υφίσταται ανάγκη καταγραφής των ερωταπαντήσεων — Αρχεί καταγραφή των ευρημάτων — Νομολογία — Κριθείσα περίπτωση συναγωγής των ευρημάτων από το φάκελο. 10
- Με τις συνεκδικασθείσες ως συναφείς προσφυγές, οι αιτητές προσέβαλαν το διορισμό των ενδιαφερομένων μερών στο βαθμό του Ανθυπολοχαγού στο Στρατό της Δημοκρατίας. 15
- Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας τις προσφυγές, αποφάσισε ότι:
1. Αποτελεί πάγια αρχή της νομολογίας, πως η δευτερογενής νομοθεσία οφείλει να βρίσκεται εντός των πλαισίων του εξουσιοδοτούντος Νόμου. Οι νομικές αρχές, οι οποίες διέπουν ερωτήματα αναφερόμενα σε δευτερογενή νομοθεσία, η οποία είναι κατ' ισχυρισμό *ultra vires*, έχουν συνοψιστεί στην *Papaxenofontos and Others v. R.* Η απάντηση στο ερώτημα κατά πόσον δευτερογενής νομοθεσία βρίσκεται στα πλαίσια του εξουσιοδοτούντος νόμου, εξαρτάται, 25

ανάλογα με την περίπτωση, από την ερμηνεία του σχετικού εξουσιοδοτούντος Νόμου. (*Militos v. R., Hara Hotels Ltd. and Others v. R.*). Στους σύγχρονους Νόμους, επικρατεί η πρακτική παραχώρησης εξουσίας θέσπισης δευτερογενούς νομοθεσίας στο Υπουργικό Συμβούλιο "για την καλύτερη εφαρμογή των διατάξεων του Νόμου", η δε γενική αυτή πρόνοια, ακολουθείται από την απαρίθμηση συγκεκριμένων ειδικών θεμάτων αναφορικά με τους Κανονισμούς οι οποίοι δύνανται να θεσπιστούν, "άνευ βλάβης της γενικότητας της ως άνω εξουσιοδοτήσεως".

Στην υπό κρίση περίπτωση, τόσο οι αιτητές όσο και τα ενδιαφερόμενα μέρη, προέρχονταν από την τάξη των Υπαξιωματικών, συνεπώς, με βάση το Άρθρο 9(1) του περί Στρατού της Δημοκρατίας Νόμου (Ν. 33/90), η διαδικασία ένταξής τους στην τάξη των Αξιωματικών ήταν δια διορισμού τους, χωρίς περίοδο δοκιμασίας, από το Υπουργικό Συμβούλιο.

Κανένα πειστικό επιχείρημα ή στοιχείο δεν τέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου, που να θεμελιώνει τον ισχυρισμό ότι οι καθ'ων η αίτηση όφειλαν να διενεργήσουν προαγωγές και όχι διορισμός στην υπό κρίση υπόθεση. Επίσης, αστήριχτο παρέμεινε το επιχείρημα ότι οι Κανονισμοί 4(γ) και 18-24 των περί Αξιωματικών του Στρατού της Δημοκρατίας (Κ.Δ.Π. 90/96) ήταν *ultra vires*, γιατί εξαφάνισαν ή περιόρισαν το δικαίωμα των Υπαξιωματικών να προαχθούν και να γίνουν Αξιωματικοί. Η διεκδίκηση του βαθμού του Αξιωματικού από Υπαξιωματικό, ήταν δυνατή μέσω διορισμού του με βάση τη διαδικασία που προβλέπετο από τους Κανονισμούς. Οι υπό εξέταση Κανονισμοί, ούτε ήταν αντίθετοι, ούτε αντίκειντο προς τον εξουσιοδοτούντα Νόμο.

2. Πουθενά στους Κανονισμούς δεν αναφέρετο πως η μέγιστη δυνατή βαθμολογία των συνεντεύξεων έπρεπε να ήταν το 50. Η βαθμολογία αυτή, όπως προκύπτει σαφώς από τους προαναφερθέντες Κανονισμούς, αναφέρετο μόνο στην περίπτωση διεξαγωγής γραπτών εξετάσεων. Τόσο οι αιτητές, όσο και τα ενδιαφερόμενα μέρη, υπάγονταν στην επιφύλαξη της παραγράφου (ε) του Καν. 20 και εξαιρούντο από τη διαδικασία των γραπτών εξετάσεων. Οι καθ'ων η αίτηση ενήργησαν ορθά και μέσα στα πλαίσια του Νόμου, υποβάλλοντας τους υποψηφίους αυτούς σε προφορική συνέντευξη.

Το γεγονός ότι η βαθμολογία του 5 καθορίστηκε από το Συμβούλιο σαν η μέγιστη για την αξιολόγηση των υποψηφίων, δεν αντίκειται στις πρόνοιες της παραγράφου (2) του Καν. 21, για το λόγο ότι η βαθμολογία του 50 στην παράγραφο αυτή αναφερόταν

- ρητά στο κριτήριο των γραπτών εξετάσεων. Επίσης, η μεγίστη δυνατή τελική βαθμολογία τους 100, στην ίδια παράγραφο, αναφερόταν στο άθροισμα των βαθμολογιών (α) και (β) της παραγράφου (1) του Καν. 21, όπου το κριτήριο (β) αφορούσε και πάλι την περίπτωση διεξαγωγής γραπτών εξετάσεων. 5
- Για τα αποτελέσματα των συνεντεύξεων, το Συμβούλιο αποφάσισε να δοθούν μέχρι 5 μόρια. Αυτό ήταν απόλυτα επιτρεπτό και εντός των πλαισίων της διακριτικής ευχέρειας του αρμοδίου οργάνου. 10
3. Έχει επανειλημμένα νομολογηθεί πως το διορίζον ή προάγον όργανο, δεν είναι ανάγκη να καταγράφει τις ερωτήσεις και απαντήσεις των υποψηφίων, αλλά μόνο τα ευρήματα για την απόδοση των υποψηφίων κατά τις συνεντεύξεις. Πληθώρα αποφάσεων επιβεβαιώνουν ότι δεν είναι απαραίτητο να αντικατοπτρίζεται στα πρακτικά το ακριβές περιεχόμενο μιας συνέντευξης, αλλά μόνο η γενική εντύπωση που άφησαν οι υποψήφιοι κατά τη διάρκεια της προφορικής εξέτασης. 15
- Είναι γεγονός, πως στην υπό κρίση υπόθεση το Συμβούλιο δεν κατέγραψε στο πρακτικό της 6.11.90 τα αποτελέσματα της συνέντευξης για κάθε υποψήφιο ξεχωριστά, ούτε χρησιμοποίησε τους χαρακτηρισμούς εξαιρετος, πολύ καλός ή καλός. 20
- Από τα τεκμήρια όμως που κατατέθηκαν, αλλά και δεδομένου ότι η τελική βαθμολογία του Πίνακα Σειράς Καταλληλότητας Αξιολογηθέντων Αξιωματικών που ετοίμασε το Συμβούλιο δεν ήταν παρά το άθροισμα των αντικειμενικών κριτηρίων του μέσου όρου των Εκθέσεων Ικανότητας με μέγιστη δυνατή βαθμολογία το 50, προκύπτει ότι οι βαθμοί πέραν της ως άνω βαθμολογίας, που έλαβε ο κάθε υποψήφιος, ήταν το τελικό αποτέλεσμα της βαθμολογίας κατά τις συνεντεύξεις. 25
4. Από το πρακτικό δεν προκύπτει ότι οι υποψήφιοι αξιολογήθηκαν ανάλογα με τη φύση της εργασίας που εκτελούσαν, αλλά ότι κατά τις προσωπικές συνεντεύξεις λήφθηκαν υπόψη και τα καθήκοντα που εκτελούσαν οι υποψήφιοι για την υποβολή των θεμάτων της συνέντευξης. 35
5. Ο ισχυρισμός ότι ένα ενδιαφερόμενο μέρος δεν μπορούσε να αξιολογηθεί για διοικητικές ικανότητες, εφόσον δεν είχε υπό τις διαταγές του τουλάχιστον 10 άνδρες, δεν μπορεί να επιτύχει για το λόγο ότι πουθενά στους Κανονισμούς ή στις Εκθέσεις Ικανότητας, δεν υπάρχει περιορισμός ως προς το πόσους άνδρες πρέ- 40

πει να διοικεί ένας Υπαξιωματικός.

- 5 6. Οι ισχυρισμοί των αιτητών απορρίπτονται, για το λόγο ότι δεν κατόρθωσαν να κλονίσουν το τεκμήριο νομιμότητας της επίδικης απόφασης. Η επίδικη απόφαση κρίνεται εύλογα επιτρεπτή και επικυρώνεται.

Οι προσφυγές απορρίπτονται με έξοδα.

10 *Αναφερόμενες υποθέσεις:*

Paraxenofontos and Others v. Republic (1982) 3 C.L.R. 1037,

Miliotis v. Republic (1986) 3 C.L.R. 1341,

15

Hara Hotels Ltd. and Others v. Republic (1987) 3 C.L.R. 618,

Ektorides v. Republic (1986) 3 C.L.R. 2198,

20

HjiGeorghiou v. C.T.O (1986) 3 C.L.R. 1110,

Σιαμτάνης ν. Ε.Δ.Υ. (1989) 3 Α.Α.Δ. 2563,

25

Κωνσταντίνου ν. Συμβουλίου Αμπελουργικών Προϊόντων (1989) 3 Α.Α.Δ. 1663,

Εκτωρίδης ν. Ε.Δ.Υ. (1990) 3 Α.Α.Δ. 922,

Μιτσιδης ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 823.

30

Προσφυγές.

- 35 Προσφυγές εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία διορίστηκαν στο βαθμό του Ανθυπολοχαγού τα 19 ενδιαφερόμενα μέρη αντί των αιτητών.

Παπαχαραλάμπους & Αγγελίδης, για τους Αιτητές στις υποθέσεις 1093/90, 5112/90.

40

Α. Σ. Αγγελίδης, για τους Αιτητές στην υπόθεση 47/91.

Μ. Ευάγγελου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Με τις παρούσες προσφυγές, οι οποίες συνεκδικάστηκαν γιατί στρέφονται εναντίον της ίδιας διοικητικής πράξης, οι αιτητές στην προσφυγή 47/91 προσβάλλουν την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, η οποία δημοσιεύτηκε στον ημερήσιο τύπο, και με την οποία διορίστηκαν στο βαθμό του Ανθυπολοχαγού τα 19 ενδιαφερόμενα μέρη, τα οποία αναφέρονται στον επισυνημμένο στην αίτηση πίνακα 'B', οι δε αιτητές στην προσφυγή 1093/90 και ο αιτητής στην προσφυγή 1123/90, προσβάλλουν τους διορισμούς στο βαθμό Ανθυπολοχαγού των ενδιαφερομένων μερών 1, 2, 5, 6, 16, 18 και 19, του επισυνημμένου στις αιτήσεις κατάλογου 'B'.

5

10

Οι προσφυγές 1093/90 και 1123/90 εναντίον των ενδιαφερομένων μερών 3, 4, 7-15 και 17, εγκαταλείφθηκαν και απορρίφθηκαν.

15

Τόσο οι αιτητές όσο και τα ενδιαφερόμενα μέρη, ήταν μόνιμοι Υπαξιωματικοί του Στρατού της Δημοκρατίας και είχαν συμπληρωμένα 13 έτη υπηρεσίας στο Στρατό.

Με απόφασή του ημερ. 1.9.90 (Παράρτημα 17 στην ένσταση), ο Υπουργός Άμυνας, ασκώντας τις εξουσίες του δυνάμει των Κανονισμών 18 και 19 των περί Αξιωματικών του Στρατού της Δημοκρατίας (Διορισμοί, Ιεραρχία, Προαγωγές και Αφυστηρετήσεις) Κανονισμών του 1990, Κ.Δ.Π. 90/90, αποφάσισε τη συγκρότηση του Συμβουλίου Αξιολογήσεων Υπαξιωματικών, για να αξιολογήσει Υπαξιωματικούς, προκειμένου να εντοπιστούν κατάλληλοι για διορισμό τους σε Ανθυπολοχαγούς. Στην ίδια απόφαση ο Υπουργός, ενεργώντας σύμφωνα με τον Κανονισμό 19(γ), διόρισε σαν μέλος του Συμβουλίου ένα ανώτερο Αξιωματικό του Στρατού. Ο Αρχηγός της Εθνικής Φρουράς, ενεργώντας σύμφωνα με τον Κανονισμό 19(2), όρισε ένα Αξιωματικό για να εκτελεί χρέη εισηγητή και καθήκοντα γραμματέα στο Συμβούλιο.

20

25

30

Το Συμβούλιο Αξιολογήσεων Αξιωματικών συνήλθε σε συνεδρίαση στις 8.9.90 και αφού μελέτησε τα στοιχεία των φακέλων των δικαιουμένων σε αξιολόγηση Υπαξιωματικών, τα οποία είχε θέσει ενώπιόν του ο εισηγητής-γραμματέας, αποφάσισε να αναθέσει στον εισηγητή να ετοιμάσει Κατάσταση με τις βαθμολογίες των Εκθέσεων Ικανότητας των αξιολογουμένων για τα πέντε τελευταία χρόνια και Ενημερωτικό Σημείωμα για την περίπτωση του καθενός από αυτούς, σύμφωνα με τον Κανονισμό 21(α).

35

40

Το σχετικό πρακτικό του Συμβουλίου (Παράρτημα 19), συνεχίζει ως εξής:

5 "Αφού ετοιμάστηκε η Κατάσταση και τα Ενημερωτικά Σημειώματα, το Συμβούλιο κάλεσε στις 22.9.1990, 24.9.1990 και 25.9.1990, σε προσωπική συνέντευξη ξεχωριστά τον κάθε αξιολογούμενο και τον αξιολόγησε με βάση τις βαθμολογίες του στις Εκθέσεις Ικανότητας των πέντε τελευταίων ετών, την επίδοση του στις Στρατιωτικές Σχολές που φοίτησε, τη φύση της υπηρεσίας που εκτελούσε από την ημέρα του διορισμού του μέχρι σήμερα και τις τυχόν πειθαρχικές ποινές που του επιβλήθηκαν ή εύφημες μνείες που του απονεμήθηκαν. Η βαρύτητα φυσικά δόθηκε στις βαθμολογίες των Εκθέσεων 10 Ικανότητας των πέντε τελευταίων χρόνων (50 μόρια, όπως προβλέπουν και οι Κανονισμοί), ενώ για τα υπόλοιπα στοιχεία δόθηκε μικρότερη βαρύτητα (μέχρι 5 μόρια).

15 Η τελική σειρά καταλληλότητας στην οποία κατέληξε το Συμβούλιο για τους αξιολογηθέντες Υπαξιωματικούς, είναι η αναφερόμενη στο συνημμένο Πίνακα."

20 Τόσο οι αιτητές όσο και τα ενδιαφερόμενα μέρη, πληρούσαν τις προϋποθέσεις του Καν. 20 και 21 και γι' αυτό, περιλήφθηκαν στον Πίνακα Αξιολόγησης. Το Συμβούλιο Αξιολογήσεων κατάταξε πρώτα στον Πίνακα τα 19 ενδιαφερόμενα μέρη, ενώ οι αιτητές ακολουθούσαν με τη σειρά που αναφέρετο στον Πίνακα, ο οποίος κατατέθηκε σαν Παράρτημα 19.

25 Ακολούθως, ο Πρόεδρος του Συμβουλίου, με επιστολή του ημερ. 6.11.90 (Παράρτημα 20), διαβίβασε τον πιο πάνω Πίνακα των δικαιουμένων σε αξιολόγηση Υπαξιωματικών σε σειρά καταλληλότητας για προαγωγή, στον Υπουργό Άμυνας, σύμφωνα με τις πρόνοιες της παραγράφου (4) του Καν. 21.

30 Ο Υπουργός Άμυνας, ενεργώντας με βάση τις πρόνοιες του Καν. 23 των Κανονισμών, υπέβαλε στις 7.11.90, σχετική Πρόταση προς το Υπουργικό Συμβούλιο (Παράρτημα 21), για διορισμό στο βαθμό του Ανθυπολοχαγού των 19 ενδιαφερομένων μερών, των οποίων τα ονόματα βρίσκονταν πρώτα στον Πίνακα και το Υπουργικό Συμβούλιο με Απόφασή του ημερ. 8.11.90, ενεργώντας βάσει του άρθρου 8(1) του Ν. 33/90, προέβη στο διορισμό των 19 ενδιαφερομένων μερών στο βαθμό του Ανθυπολοχαγού από 15.11.90 (Παράρτημα 22).

40 Είναι η εισήγηση των δικηγόρων των αιτητών, πως οι Κανονισμοί 4(γ) και 18-24 της Κ.Δ.Π. 90/90, βρίσκονταν έξω από το εξουσιοδοτικό πλαίσιο του άρθρου 27 του Ν. 33/90, το οποίο προ-

βλέπει τη δυνατότητα έκδοσης από το Υπουργικό Συμβούλιο Κανονισμών για την καλύτερη εφαρμογή των διατάξεων του Νόμου και για το λόγο αυτό θα πρέπει να κηρυχθούν σαν *ultra vires*, η δε απόφαση των επίδικων προαγωγών που στηρίχτηκε σ' αυτούς σαν παράνομη και άκυρη. Στήριγμα του επιχειρήματος αυτού ήταν 5
 ότι, ενώ το άρθρο 11 του Νόμου καθόρισε πως οι Υπαξιωματικοί, καθώς και οι Αξιωματικοί, προάγονται σύμφωνα με διαδικασία που καθορίζεται με Κανονισμούς, ο Καν. 4(γ) και οι πρόνοιες του Μέρους VII των Κανονισμών, αναφέρονταν μόνο σε διορισμούς των Υπαξιωματικών και όχι σε προαγωγές τους. Οι καθ' ων η αίτηση, ισχυρίστηκαν οι αιτητές, λανθασμένα προχώρησαν σε διορισμούς, εξαφανίζοντας έτσι το δικαίωμα των Υπαξιωματικών να προαχθούν σε Αξιωματικούς, εφόσον ήδη βρίσκονταν εντός της υπηρεσίας και ήδη είχε διενεργηθεί ο διορισμός τους, επομένως, η μόνη οδός για διεκδίκηση του βαθμού του Αξιωματικού θα ήταν μέσω προαγωγής τους. Αντίθετα, οι καθ' ων η αίτηση υποστήριξαν, ότι τόσο οι Κανονισμοί όσο και η διαδικασία που ακολουθήθηκε, βρίσκονταν μέσα στα πλαίσια της νομοθετικής εξουσιοδότησης, για το λόγο ότι, το θέμα ανέλιξης των τριών κατηγοριών των μελών του Στρατού, Αξιωματικών, Υπαξιωματικών και 10
 Οπλιτών, μέσω προαγωγής, εξαντλείται στις προβλεπόμενες από το άρθρο 5(1)(2) και (3) του Νόμου, τάξεις-διαβαθμίσεις.

Αποτελεί πάγια αρχή της νομολογίας, πως η δευτερογενής νομοθεσία οφείλει να βρίσκεται εντός των πλαισίων του εξουσιοδοτούντος νόμου. Οι νομικές αρχές, οι οποίες διέπουν ερωτήματα αναφερόμενα σε δευτερογενή νομοθεσία, η οποία είναι κατ' ισχυρισμό *ultra vires*, έχουν συνοψιστεί στην *Papaxenofontos and Others v. R.* (1982) 3 C.L.R. 1037, 1047. Η απάντηση στο ερώτημα κατά πόσον δευτερογενής νομοθεσία βρίσκεται στα πλαίσια του εξουσιοδοτούντος νόμου, εξαρτάται, ανάλογα με την περίπτωση, από την ερμηνεία του σχετικού εξουσιοδοτούντος νόμου. (*Miliotis v. R.* (1986) 3 C.L.R. 1341, *Hara Hotels Ltd and Others v. R.* (1987) 3 C.L.R. 618). Στους σύγχρονους νόμους, επικρατεί η πρακτική παραχώρησης εξουσίας θέσπισης δευτερογενούς νομοθεσίας στο Υπουργικό Συμβούλιο "για την καλύτερη εφαρμογή των διατάξεων του νόμου", η δε γενική αυτή πρόνοια, ακολουθείται από την απαρίθμηση συγκεκριμένων ειδικών θεμάτων αναφορικά με τους κανονισμούς οι οποίοι δύνανται να θεσπιστούν, "άνευ βλάβης της γενικότητας της ως άνω εξουσιοδότησεως". 25
 30
 35
 40

Στην εξεταζόμενη περίπτωση, το Υπουργικό Συμβούλιο είχε, βάσει του άρθρου 27(1) και (2) του Νόμου, την εξουσία να καθορίσει με Κανονισμούς και θέματα σχετικά με διορισμούς και

προαγωγές μελών του Στρατού.

5 Σύμφωνα με το άρθρο 8(1) του Νόμου, ο διορισμός των Αξιωματικών και Υπαξιωματικών γίνεται από το Υπουργικό Συμβούλιο και σύμφωνα με το άρθρο 11, οι προαγωγές τους γίνονται από τον Υπουργό, με διαδικασία που καθορίζεται με Κανονισμούς που εκδίδονται με βάση το νόμο.

10 Το άρθρο 9(1) του Νόμου, καθορίζει ότι, "Ο διορισμός Αξιωματικού ή Υπαξιωματικού που είναι απόφοιτος Ανωτάτης Στρατιωτικής Σχολής ή Στρατιωτικής Σχολής, όπως θα ήταν η περίπτωση, ή Αξιωματικού που προέρχεται από την τάξη των Υπαξιωματικών γίνεται χωρίς περίοδο δοκιμασίας, ενώ ο διορισμός κάθε άλλου Αξιωματικού ή Υπαξιωματικού, καθώς και
15 κάθε οπλίτη γίνεται με περίοδο δοκιμασίας".

Στην υπό κρίση περίπτωση, τόσο οι αιτητές όσο και τα ενδιαφερόμενα μέρη, προέρχονταν από την τάξη των Υπαξιωματικών, συνεπώς, με βάση το πιο πάνω άρθρο του νόμου, η διαδικασία ένταξής τους στην τάξη των Αξιωματικών ήταν διά διορισμού τους, χωρίς περίοδο δοκιμασίας, από το Υπουργικό Συμβούλιο.

25 Κανένα πειστικό επιχείρημα ή στοιχείο δεν τέθηκε ενώπιόν μου, που να θεμελιώνει τον ισχυρισμό ότι οι καθ' ων η αίτηση όφειλαν να διενεργήσουν προαγωγές και όχι διορισμούς στην υπό κρίση υπόθεση. Επίσης, αστήριχτο παρέμεινε το επιχείρημα ότι οι Κανονισμοί 4(γ) και 18-24 ήταν ultra vires, γιατί εξαφάνισαν ή περιορίσαν το δικαίωμα των Υπαξιωματικών να προαχθούν και να γίνουν Αξιωματικοί. Η διεκδίκηση του βαθμού του
30 Αξιωματικού από Υπαξιωματικό, ήταν δυνατή μέσω διορισμού του με βάση τη διαδικασία που προβλέπετο από τους Κανονισμούς. Οι υπό εξέταση Κανονισμοί, ούτε ήταν αντίθετοι ούτε αντίκειντο προς τον εξουσιοδοτούμενο νόμο.

35 Οι πιο πάνω ισχυρισμοί των αιτητών αποτυγχάνουν και απορρίπτονται.

Είναι επίσης η εισήγηση των αιτητών, πως λανθασμένα το Συμβούλιο Αξιολογήσεων διενήργησε συνεντεύξεις, για το λόγο
40 ότι, στον Κανονισμό 21, στον οποίο καθορίζονταν τα κριτήρια αξιολόγησης, η συνέντευξη δεν αναφέρετο σαν νόμιμο κριτήριο. Περαιτέρω, υπέβαλαν πως η όλη διαδικασία των συνεντεύξεων έπασχε, για το λόγο ότι δεν καταγράφηκαν πουθενά τα αποτελέσματα και οι εντυπώσεις από τις συνεντεύξεις, έτσι ώστε να

είναι επιτυχής ο δικαστικός τους έλεγχος, αλλά και για το λόγο ότι, βάσει του Κανονισμού 21(2), η μέγιστη δυνατή τελική βαθμολογία των αξιολογουμένων ήταν το 100, άρα οι βαθμοί της συνέντευξης έπρεπε να ήταν κατά μέγιστο όριο 50 και όχι 5.

5

Στον Καν. 20 της Κ.Δ.Π. 90/90, καθορίζονταν τα προσόντα που έπρεπε να έχει ένας Υπαξιωματικός για να δικαιούται αξιολόγησης από το Συμβούλιο Αξιολογήσεων. Στην παράγραφο (ε) του Καν. 20 καθορίστηκε σαν ένα από τα προσόντα αυτά και η επιτυχία σε γραπτές εξετάσεις. Σύμφωνα, όμως, με την επιφύλαξη της παραγράφου (ε), από τις εξετάσεις αυτές εξαιρούντο οι Υπαξιωματικοί που υπηρετούσαν πριν από την έναρξη της ισχύος των Κανονισμών, οι οποίοι, όμως, θα υπόκειντο σε προσωπική συνέντευξη από το Συμβούλιο Αξιολογήσεων, τα αποτελέσματα της οποίας ελαμβάνοντο δεόντως υπόψη για σκοπούς αξιολόγησης.

10

15

Σύμφωνα με τον Καν. 21(1)(α) και (β), το Συμβούλιο αξιολογεί τους δικαιούμενους σε αξιολόγηση Υπαξιωματικούς με βάση τις εκθέσεις ικανότητας των 5 τελευταίων χρόνων και με βάση τις γραπτές εξετάσεις. Η βαθμολογία των γραπτών εξετάσεων, σύμφωνα με τον Καν. 21(1)(β) και 21(2), ανάγεται στην κλίμακα του 50. Επίσης, σύμφωνα με την παράγραφο (2) του ίδιου Κανονισμού, η μέγιστη δυνατή τελική βαθμολογία του 100 προέκυπτε από το άθροισμα των βαθμολογιών των δυο κριτηρίων των παραγράφων (α) και (β) του Καν. 21, που ήταν 50 βαθμοί για το κριτήριο των εκθέσεων ικανότητας και 50 για το κριτήριο των γραπτών εξετάσεων.

20

25

Πουθενά στους Κανονισμούς δεν αναφέρετο πως η μέγιστη δυνατή βαθμολογία των συνεντεύξεων έπρεπε να ήταν το 50. Η βαθμολογία αυτή, όπως προκύπτει σαφώς από τους προαναφερθέντες Κανονισμούς, αναφέρετο μόνο στην περίπτωση διεξαγωγής γραπτών εξετάσεων. Τόσο οι αιτητές, όσο και τα ενδιαφερόμενα μέρη, υπάγονταν στην επιφύλαξη της παραγράφου (ε), ανωτέρω, και εξαιρούντο από τη διαδικασία των γραπτών εξετάσεων. Οι καθ' ων η αίτηση ενέργησαν ορθά και μέσα στα πλαίσια του νόμου, υποβάλλοντας τους υποψηφίους αυτούς σε προφορική συνέντευξη.

30

35

Το γεγονός ότι η βαθμολογία του 5 καθορίστηκε από το Συμβούλιο σαν η μέγιστη για την αξιολόγηση των υποψηφίων, δεν αντίκειται στις πρόνοιες της παραγράφου (2) του Καν. 21, για το λόγο ότι η βαθμολογία του 50 στην παράγραφο αυτή αναφέρετο ρητά στο κριτήριο των γραπτών εξετάσεων. Επίσης, η μέγιστη

40

5 δυνατή τελική βαθμολογία του 100, στην ίδια παράγραφο, αναφέρετο στο άθροισμα των βαθμολογιών (α) και (β) της παραγράφου (1) του Καν. 21, όπου το κριτήριο (β) αφορούσε και πάλι την περίπτωση διεξαγωγής γραπτών εξετάσεων. Για τα αποτελέσματα των συνεντεύξεων, το Συμβούλιο αποφάσισε να δοθούν μέχρι 5 μόρια. Αυτό ήταν απόλυτα επιτρεπτό και εντός των πλαισίων της διακριτικής ευχέρειας του αρμοδίου οργάνου.

10 Έχει επανειλημμένα νομολογηθεί πως το διορίζον ή προάγον όργανο, δεν είναι ανάγκη να καταγράφει τις ερωτήσεις και απαντήσεις των υποψηφίων, αλλά μόνο τα ευρήματα για την απόδοση των υποψηφίων κατά τις συνεντεύξεις. Πληθώρα αποφάσεων επιβεβαιώνουν ότι δεν είναι απαραίτητο να αντικατοπτρίζεται στα πρακτικά το ακριβές περιεχόμενο μιας συνέντευξης, αλλά μόνο η γενική εντύπωση που άφησαν οι υποψήφιοι κατά τη διάρκεια της προφορικής εξέτασης. (Βλ. *Ektorides v. R.* (1986) 3 C.L.R. 2198, *HjiGeorghiou v. CTO* (1986) 3 C.L.R. 1110, *Νίκος Σιαμτάνης v. ΕΔΥ* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2563, *Χρυσανθος Κωνσταντίνου v. Συμβουλίου Αμπελοουργικών Προϊόντων* (1989) 3 Α.Α.Δ. 1663, 20 *Φειδίας Εκτωρίδης v. ΕΔΥ* (1990) 3 Α.Α.Δ. 922 και *Ανδρέας Μισίδης v. Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 823.)

25 Είναι γεγονός, πως στην υπό κρίση υπόθεση το Συμβούλιο δεν κατέγραψε στο πρακτικό της 6.11.90 τα αποτελέσματα της συνέντευξης για κάθε υποψήφιο ξεχωριστά, ούτε χρησιμοποίησε τους χαρακτηρισμούς εξαιρετος, πολύ καλός ή καλός. Κατέγραψε μόνο ότι δέκτηκε σε προσωπική συνέντευξη ξεχωριστά τον κάθε αξιολογούμενο και ότι δόθηκε βαρύτητα στις βαθμολογίες των Εκθέσεων Ικανότητας των 5 τελευταίων χρόνων με μέγιστη βαθμολογία τα 50 30 μόρια, όπως προβλέπετο από τους Κανονισμούς, ενώ για τα υπόλοιπα στοιχεία δόθηκε βαρύτητα μέχρι 5 μόρια. Στο ίδιο πρακτικό αναφέρθηκε, επίσης, πως ο εισηγητής-γραμματέας ετοίμασε και υπέβαλε προς το Συμβούλιο, Κατάσταση με τις βαθμολογίες των Εκθέσεων Ικανότητας των αξιολογουμένων για τα 5 τελευταία χρόνια. 35 Στην Κατάσταση αυτή, η οποία κατατέθηκε στο Δικαστήριο και σημειώθηκε σαν Τεκμήριο 2 σε δέση, φαίνεται η αναλυτική βαθμολογία των Εκθέσεων Ικανότητας του κάθε υποψηφίου για τα 5 τελευταία χρόνια και το γενικό σύνολο βαθμολογίας του καθενός κατά τα χρόνια αυτά. Επίσης, στο Δικαστήριο κατατέθηκαν τα περιληπτικά σημειώματα των Υπαξιωματικών που είχαν συμπληρωμένη υπηρεσία στο Στρατό 13 χρόνια, που σημειώθηκαν σαν Τεκμήριο 1 σε δέση. 40 Σαν Τεκμήριο 3 σε δέση, κατατέθηκε Κατάσταση Υπαξιωματικών του Στρατού που είχαν συμπληρωμένη υπηρεσία 13 χρόνια, μαζί με Πίνακα όλων των αξιολογουμένων από το

Συμβούλιο Αξιολογήσεων Αξιωματικών με τις βαθμολογίες στις Εκθέσεις Ικανότητας (στοιχείο δ), τα αποτελέσματα της προσωπικής συνέντευξης (στοιχείο ε) και την τελική βαθμολογία (στοιχείο στ). Από τα πιο πάνω τεκμήρια που κατατέθηκαν, αλλά και δεδομένου ότι η τελική βαθμολογία του Πίνακα Σειράς Καταλληλότητας Αξιολογηθέντων Αξιωματικών που ετοίμασε το Συμβούλιο (Παραρτήματα 19 & 21 στην ένσταση), δεν ήταν παρά το άθροισμα των αντικειμενικών κριτηρίων του μέσου όρου των Εκθέσεων Ικανότητας με μέγιστη δυνατή βαθμολογία το 50, προκύπτει ότι οι βαθμοί πέραν της ως άνω βαθμολογίας που έλαβε ο κάθε υποψήφιος, ήταν το τελικό αποτέλεσμα της βαθμολογίας κατά τις συνεντεύξεις.

Οι σχετικοί ισχυρισμοί των αιτητών απορρίπτονται.

Ο δικηγόρος των αιτητών στην προσφυγή 47/91, πρόβαλε τον ισχυρισμό ότι η αναφορά του Συμβουλίου στη "φύση της υπηρεσίας που εκτελούσε από την ημέρα του διορισμού του μέχρι σήμερα ο κάθε αξιολογούμενος", δεν μπορούσε να αποτελέσει στοιχείο κρίσεως, γιατί σύμφωνα με τη νομολογία, ο υπάλληλος δεν μπορεί να θυματοποιείται για το είδος των καθηκόντων που εκτελεί, εφόσον δεν τα επιλέγει ο ίδιος, αλλά του επιβάλλονται από τη διοίκηση. Αναμφίβολα, η νομολογία επί του θέματος είναι αυτή την οποία ανέφερε ο δικηγόρος του αιτητή. Από το σχετικό πρακτικό όμως, δεν προκύπτει ότι οι υποψήφιοι αξιολογήθηκαν ανάλογα με τη φύση της εργασίας που εκτελούσαν, αλλά ότι κατά τις προσωπικές συνεντεύξεις λήφθηκαν υπόψη και τα καθήκοντα που εκτελούσαν οι υποψήφιοι για την υποβολή των θεμάτων της συνέντευξης.

Επίσης, οι αιτητές στις προσφυγές 1093/90 και 1123/90, πρόβαλαν τον ισχυρισμό ότι δυο από τα ενδιαφερόμενα μέρη δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις του Καν. 20(β), γιατί απέκτησαν το απολυτήριο σχολής μέσης εκπαίδευσης ενόσω βρισκόνταν στην υπηρεσία.

Ο ισχυρισμός αυτός δεν μπορεί να ευσταθήσει, για το λόγο ότι, ο πιο πάνω Κανονισμός δεν απαιτούσε ο δικαιούμενος σε αξιολόγηση υποψήφιος να είναι κάτοχος απολυτηρίου αναγνωρισμένης Σχολής Μέσης Εκπαίδευσης κατά την πρόσληψή του στο Στρατό, αλλά κατά τον χρόνο της αξιολόγησης του από το Συμβούλιο Αξιολογήσεων, προϋπόθεση την οποία πληρούσαν τα ενδιαφερόμενα μέρη.

Ο ισχυρισμός ότι το ενδιαφερόμενο μέρος Γρηγορίου, δεν

- μπορούσε να αξιολογηθεί για διοικητικές ικανότητες, εφόσον δεν είχε υπό τις διαταγές του τουλάχιστον 10 άνδρες, δεν μπορεί να επιτύχει για το λόγο ότι πουθενά στους Κανονισμούς ή στις Εκθέσεις Ικανότητας δεν υπάρχει περιορισμός ως προς το πόσους άνδρες πρέπει να διοικεί ένας Υπαξιωματικός. Αστήρικτος και ατεκμηρίωτος παρέμεινε και ο ισχυρισμός ότι οι αρχικές βαθμολογίες των αιτητών Παρασκευά και Γεωργίου επιστράφηκαν στη μονάδα τους, γιατί ήταν πολύ υψηλές.
- 5
- 10 Οι ισχυρισμοί των αιτητών απορρίπτονται, για το λόγο ότι δεν κατόρθωσαν να κλονίσουν το τεκμήριο νομιμότητας της επίδικης απόφασης. Η επίδικη απόφαση κρίνεται εύλογα επιτρεπτή και επικυρώνεται.
- 15 Οι προσφυγές απορρίπτονται. Οι αιτητές να πληρώσουν τα έξοδα, τα οποία να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.

Οι προσφυγές απορρίπτονται με έξοδα.